

N:o 106.

Af Herr P. Engman: Om ändring i Kongl. Förordningen den 7 December 1866, angående vilkoren för försäljning till förtäring på stället af vin, öl, kaffe eller andra icke spirituösa drycker.

Alltid då motion framkommer om ändring uti förordningar, som ej varit länge gällande, mötes man med det vanliga obotfärdiga förhindret, att den lagen är ännu så ny, att man ej hunnit inhemta dess nytta eller förderfliga följder. Något sådant torde ock vara att vänta till svar å den motion jag nu efter uppmaning af många mina komitenter tager mig friheten väcka, och jag vågar försäkra att tiden varit nog lång för inhemtandet af erfarenhet, om hvilka förderfliga följder Kongl. Maj:ts nådiga förordning af den 7 December 1866, sådan den tillämpas uti landsorterna, åstadkommit. Den åberopade förordningen handlar om försäljning till förtäring på stället af vin, öl, kaffe eller andra icke spirituösa drycker, uti hvilken §:s sista moment det står: "Vid marknad må sådan försäljning, hvarom i denna förordning är fråga, icke idkas af annan än å marknadsstället bosatt person, som till dylik försäljning derstädes eljest är berättigad, med mindre vederhörande Vår Befallningshafvande till försäljningen lemnat tillstånd". Det är rättigheten att lemna sådant tillstånd, som jag önskar måtte upphöra, åtminstone för Konungens Befallningshafvande, ty som lagen nu efterlefves lemnar vanligen Konungens Befallningshafvande tillstånd åt en mängd ofta ganska tvetydigt kända personer att få vid marknader och så kallade liqidationsmöten till salu hålla till förtäring på stället vin, kaffe och öl med mera. Med detta tillstånd på fickan resa de, som erhållit detsamma, till marknader och liqidationsmöten och slå upp af lagen legaliserade krogar, der ofta under namn af vin och med dylika etiketter försedda buteljer nästan

all slags spirituosa utminuteräs, utan att kommunalnämnden eller polismyndigheten på stället kan eller vågar göra något deremot. Den enda skillnaden emellan dessa och ett vanligt utskänkningsställe är att ruset på den legaliserade vinkrogeu måste betalas mycket dyrare, derföre att det så kallade vinet rusar måhända något mindre än rent ofärgadt bränvin, och jag är öfvertygad om att på landets marknader och liqidationsmöten många tiotusental Riksdaler årligen bortslösas till mesta fromma för en mängd personer, som gjort till sitt yrke att vara marknadskrögare, synnerligast sedan den omnämnda förordningen utgafs. Jag tror således att ett absolut förbud för all vinförsäljning å marknader och liqidationsmöten vore det rätta, men för att ej gå den ädla friheten för lönnkrögare allt för nära, skall jag för närvarande nöja mig med att vördsamt föreslå,

att Riksdagen beslutar den ändring uti 1 § af Kongl. Förordningen den 7 December 1866: 1:o) att Konungens Befallningshafvandes i länen rätt att å marknader och liqidationsmöten lemna tillstånd till vin- och kaffeförsäljning till förtäring på stället må upphöra, och 2:o) att 2 § i samma förordning ändras så, att den som bryter mot nämnda förordning må straffas lika som för olofflig bränvinsutskänkning.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles vördsammast.

Stockholm den 26 Jauuari 1874.

P. Engman,
från Wester-Norrlands län.
